

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΘΕΝΟΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΘΑΙΚΟΝ ΑΝΑΡΗΩΣΜΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Συνδρομή προπληρωτέα

Έν Ζακ.	Έπαρχ.	Έξωτ.
Έτη. 5	7	8
Έξ. 2	4	4
Τρίμ. 1,50	2	.

Διευθυντής και εκδότης
ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

Πάσα αίτησις
Πρός ταν Διευθυνταίν των

« ΜΟΥΣΩΝ »

Οδός 'Αγίου Διονυσίου 4)

Ζάκυνθος

Η ΑΠΟΚΡΕΩΣ

Είναι αρχαία, αρχαιοτάτη, ή 'Απόκρεως' δύναμεθα νά εἰπωμεν ὅτι αἰείποτε ὑπῆρξεν ἀποτελοῦσα εἶδος ἀνάγκης πρὸς λήθην τῶν μεριμνῶν καὶ διαχυσιν. 'Οπουδήποτε καὶ ἂν προχωρήσωμεν εἰς τὴν ἀπωτέραν ἀρχαιότητα, τὴν 'Απόκρεω θ' ἀπαντήσωμεν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη προσαρμοζομένην φυσικῶς ὡς πρὸς τὸν τύπον αὐτῆς εἰς τὰ ἦθη καὶ τὸν χαρακτῆρα ἐκάστου αὐτῶν.

Παρά τοῖς Ἑβραίοις, κατὰ τὴν ἑορτὴν Π ο υ ρ ῖ μ, ἐπὶ τριήμερον ὅλοι αἱ νεάνιδες λευχειμονοῦσαι, ἐχορευον ἐν ταῖς δημοσίαις πλατεαῖς ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν κροτάλων, ἀναμιγνυόντων τοὺς μεταλλικούς αὐτῶν ἤχους πρὸς τὰς δονήσεις τοῦ κυμβάλου.

Παρά τοῖς Ἑλλήσι τὰ Δ ι ο ν ὕ σ ι α καὶ παρὰ τοῖς Ρ ω μ α ῖ ο ις τὰ Κ ρ ό ν ι α ἦσαν παραπλήσιοι δημῳδοὶ διασκεδάσεις, ἀποτελοῦσαι ἅμα καὶ θρησκευτικὰ ἔθιμα καὶ ἀμέσους προγόνους τῶν σημερινῶν ἀπόκρεων. Τὰ Δ ι ο ν ὕ σ ι α διήρκουν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ ἀνενεοῦντο καθ' ὠρισμένας περιόδους. Αἱ Βάγκχαι, ἱέρειαι τοῦ Διονύσου πρὸς τὴν τῶν μυστηρίων τέλεσιν, διέτρεχον τὰς ὁδοὺς ἡμίγυμνοι, τὴν κεφαλὴν ἐστεμμένην ἔχουσα δι' ἄγριον κλίμακος, τὸ σῶμα περιβεβλημένον δέρμα τίγρεως καὶ ἐν τῇ χειρὶ κρατοῦσαι ἀνημμένην δαίδα ἢ θύρσον, περιτετυλιγμένον διὰ κληματίδων καὶ κισσοῦ. Ἐχορευον δέ, παίζουσαι ἐν τῇ μέθῃ καὶ

φωνοῦσαι· «Ἴὼ Βάγκχαι», ἐνῷ τὸ ἄγριον αὐτῶν ἄσμα συνωδεύετο ὑπὸ κυμβάλων καὶ σαλπίγγων καὶ κατεπνίγετο ἐν μέρει ὑπὸ τῶν ὀξέων ἤχων τοῦ αὐλοῦ, οἵτινες διέσχιζον τὴν ἐξοχὸν συμφωνίαν. Αἱ Βάγκχαι ἠκολουθοῦντο ὑπὸ ὁμίλου νυμφῶν, λελυμένην ἔχουσῶν τὴν κόμην, ἀνδρῶν μεταμεμορφωμένων εἰς Σατύρους, εἰς Αἰγίπανας κλπ. κεκαλυμμένων διὰ δερμάτων λύκων ἢ ἄλωπέκων, ἐστεμμένην ἔχόντων τὴν κεφαλὴν διὰ φυλλωμάτων, τούτων μὲν δαινόντων πεζῇ καὶ ταλαντευομένων ἐπὶ τῶν μετὰ δισταγμοῦ χώρουσῶν κνημῶν αὐτῶν, ἐκείνων δὲ ἐπιβαινόντων ἵππων, πάντων δὲ βεβαρημένων ὑπὸ τῆς μέθης ἢ τῆς μανίας καὶ συρόντων ἐστεμμένους τράγους, οὓς ἐθυσίαζον κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὡς αἱματηρὰν προσφορὰν εἰς τὸν θεὸν τῆς σταφυλῆς.

Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Αἰγύπτῳ ἄλλοια ἀπαντᾷ εἰκὼν· ἐκεῖ δ' οὖς "Απισ εἶναι ὁ ἥρως τῆς ἑορτῆς· τοῦτον περιῆγον ἐπὶ ὀλόκληρον ἡμέραν· τὰ κέρατα καὶ οἱ ὄνυχες αὐτοῦ ἦσαν κεχρυσωμένα καὶ ἐκοσμοῦντο διὰ κρῖνων ἐκ μετάλλου· ὁμιλος ἱερέων συνώδευεν αὐτόν· οἱ ἱερεῖς οὗτοι περιεβάλλοντο λευκὰς στολὰς, εἶχον τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην διὰ τιάρας ἐκ χρυσοῦ σύρματος, ἣν πάλιν ἐκόσμει κεφαλὴ Ἴδιος, τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου πτηνοῦ, φέρουσα δύο κέρατα ἐκ διαφανοῦς ὄνυχος καὶ ἠκολουθοῦντο ὑπὸ πλήθους ἀπείρου φαλλόντος, τῇ συνοδείᾳ τῆς χορδοῦ ἄρπας. Εἰς τὰς αἰγυπτιακὰς ταύτας ἐορτὰς ἐναγεται καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς παραλάσεως τοῦ βοῦς (heof gras), ἡ ἄρτι

δηλαδή και κατ'έτος τελουμένη πομπή έν ταίς όδοίς των Παρισίων.

Η Άποκρεως δέν άπετέλεσε προνόμιον του έθνικού κόσμου· τό έθιμον αύτου μετεβιβάσθη από αιώνος εις αιώνα, από λαού εις λαόν, μέχρι των άγριωτάτων· πάντοτε δέ έπεκράτησε και πανταχού ύπηρξε. Τόν μεσαιώνα είχε θαναυσότερον και μηδαμινώτερον τύπον ή έν τη άρχαιότητι. Τότε ήτο ή έορτή της όδοϋ, «ήμέραι χαράς» ως έλεγον, έπαναλαμβανόμεναι πολλάκις του έτους.

Η σπουδαιότερα έορτή των άπόκρεων έτελείτο τὰ Χριστούγεννα και έφερεν είδος ιεραιικού χαρκτηρος, πανηγυρίζουσα την μνήμην της γεννήσεως του Κυρίου μετά μεγάλης εύθυμίας υπό τό όνομα «έορτή των άθώων». Κατ' αύτήν μάλιστα άναμιξ άνεραίνοντο βιβλικά πρόσωπα και μυθολογικά θεότητες. Έν πάση περιπτώσει μόνον από του ΙΕ' αιώνος έγκατέστη όριστικώς τό έθος των άποκρεωτικών εύθυμιών, αίτινες άπετέλεσαν συρμόν των Παρισίων, συγκεντρώνουσαι ότε μέν έν μιξ συνοικίαι, ότε δέ έν άλλη. Ο συρμός των μεταμυρίσεων ηύξανεν έκτοτε διαρκώς μέχρι του τέλους περίπου του ΙΗ' αιώνος, ότε άπηγορεύθησαν ως «άνάξιοι έλευθέρου λαού» έν Γαλλία από του 1799 ήρξάτο έπικρατών μετά μείζονος ζέσεως, παταταθείς μέχρι των ήμερών ήμών μετά ποικίλων διακυμάνσεων.

Καθόσον άφορξ εις αύτήν ταύτην την έν Παρισίοις κατ' έτος τελουμένην άποκρεωτικήν πομπήν του bouef gras, είναι άρχαιοτάτη αύτη έν Γαλλία, άνερχομένη εις την έποχήν των Γαλατών, μολοντί τακτικώς ιδρύθη από του ΙΕ' αιώνος τη συνεργεία των κρεοπωλών των Παρισίων μεταδοθείσα από έποχής εις έποχήν μέχρι των ήμερών ήμών. Τρεις όμως ύπηρξαν διακοπαι της συνηθείας ταύτης, ανταποκρινόμεναι πρός τας τρεις περιόδους της δημοκρατικής κυδερνήσεως· ή πρώτη από του 1792 μέχρι του 1799, ή δευτέρα από του 1843 μέχρι του 1850, γενομένη μάλιστα δι' ύπουργικού διατάγματος· τέλος ή τρίτη κατά τόν πόλεμον του 1870-1871 άφ' έαυτης συνεπεία του γαλλογερμανικού πολέμου προκληθείσα· ή επανάληψις έγένετο κατά τό 1884 αλλά λίαν πενιχρώς· έφαινετο ότι ή άπόκρεως δέν είχε πλέον λόγον ύπάρξεως μετά τας γαλλικάς άποτυχίας· δέν ύπηρχε πλέον ένδιαφέρον πρός την της συνηθείας τήρησιν. Μικρόν κατά μικρον όμως τό έμπόριον των Παρισίων ήρξάτο άναλαμβάνον έκ της τσαούτης στικσιμότητος, ήτις δέν έξυπηρετεί τὰ συμφέροντα αύτου. Τότε έξητήθησαν αι άπόκρεω, καθιερώθησαν έπιτροπαί, πάντες ήρξαντο εργάζόμενοι ύπέρ άνοργανώσεως αύτων και ή πομπή του bouef gras επανελήφθη έν τοίς παρισίνοίς βουλεβάρτοις.

Και προ τινων δέ ακόμη έτών άπετέ-

λεσε περίεργον θέαμα ό παράδοξος εκείνος και άμέριμνος κόσμος, όστις, δίκην κυλινδουμένων κυμάτων, μονότονος και άδιάκοπος παρίστατο, ως εύηχος βόμβος της άνθρωπίνης κυφέλης, ως συμφωνία έκατοντάδων χιλιάδων ατόμων, διακοπτομένων υπό φωνών χαράς και υπό καγχασμών. Διότι έώρταζον οι Παρίσιοι, πανταχόθεν δέ έξεσφενδονίζοντο τὰ πολύχρωμα κομρέτα, έν ώ αι εύκαμπτοι και ελαφραί όρισειδείς ταινίαι (serpentin), διαστρεφόμεναι επί του άνέμου, τυλισσόμεναι επί των δένδρων και προσαρτώμεναι εκεί εις τούς κλάδους άπήρτιζον είδος γιγαντιών ταινιών.

Θά ήτο όντως εύτυχής επί τριήμερον ό παρισινός ούτος λαός, θά έλησμόνησε τας άθλιότητας της προτεραίης, δέν θά έμερίμνα περί της αύριον' άνεμος μανίας θά διέπνευσε διά της πόλεως, συνεπαγόμενος την φαντασιώδη ήδονήν. Οι Παρίσιοι διεσκέδαζον, από των Βιγκενών δέ μέχρι του Νειγή γιγάντιοι καγχασμοί διέσχιζον τόν άέρα· έγέλων οι Παρίσιοι διά του κολοσιαιίου αύτων στόματος. Αί φνης ρίγος καταλαμβάνει τό πλήθος, οι όρθαλμοί προσηλούνται, οι τράχηλοι έκτείνονται, έπέρχεται σιγή άναμονής, κατόπιν δέ ακούονται φωναί συγχεόμεναι εις μίαν και την αύτην βροντώδη κραυγήν, επαναλαμβανόμενήν άπείρως· "Ερχονται! Ερχονται! Η χαρά διπλασιάζεται υπό της άνυπομονησίας έρεθιζομένη· αι γυναίκες άνυψούνται άκροποδητί, στηριζόμεναι επί των βραχιόνων των άνδρών, ένψ οι τελευταίοι ούτοι φέρουσι τὰ ίδια τέμνα επί των ώμων αύτων, των μικρών αύτων κνημών κρεμαμένων κατά μήκος των ώμων των άνδρών, οι πάντες δέ συνωθούνται, άλλα φειδρώς και έγκαρδίως, διότι πάντες γνωρίζουσιν άλλήλους έν τῷ άπειρώ εκείνω κόσμῳ. Οι πάντες συνδιαλέγονται πρός άλλήλους, οι πάντες θέλουσι νά ιδωσιν· αι σκέψεις και κρίσεις ανταλλάσσονται από κοινοϋ μετά των γρόνθων, άλλ' ούχι έκ λόγων δυσμανείας, φιλικῶ δέ τῷ τρόπῳ συνωθούνται, συμπυκνούνται, συμπιέζονται, ένψ έν άποστάσει άντηχοϋσιν οι μεταλλικοί ήχοι στρατιωτικής μουσικής, επαναλαμβάνονται δέ αι φωναί· "Ερχονται! Ερχονται!

Και ή πομπή χωρεί έν μέσῳ των άτελευτήτων άνευρημιών· ήθοποιοί και ύποκρίτριαι, έρυθροπρόσωποι μίμοι ή γελωτοποιοί, θύται, Γαλάται και θεοί του Όλύμπου και πλείστοι άλλοι περιστοιχίζουσιν όλα τὰ άρματα της μουσικής, της σακχαροπλαστικής, της ζωγραφικής, της άλαντοποιίας, των χρυσανθέμων, πάντων σχεδόν των πραγμάτων, άποτελουμένου οϋτω παγκοσμίου τινός πανδαιμονίου, κράματος μανίας, έφ' εκ πάντα συνκαμίνυνται.

ΣΤΗΝ ΘΑΝΟΥΣΑΝ ΕΛΕΝΗΝ ΤΣΟΥΛΟΥΦΗ

Στερνὸ τ' ἐξέτρε

Ἐφές ἀργὰ χλωμή, σὺν πεθαμένη
Τὴν εἶδα μὲ τὴ θάρκα στὸ γιαλὸ
Μὲ τὴ λευκὴ τῆς φορεσιὰ νιυμένη
Σὺν κάποιον νὰ προμήναι κακό.

Μαῦρο θαρκάρην εἶδα στὸ πλευρό της
Ποῦ τὸ τιμόνι κράταγε στὸ χέρι
Καὶ ἐξινόιγα τὸ γέλοιο τὸ πικρὸ της
Πῶς κάπ' ἄλλου ζητοῦσε νὰ τὴν φέρη.

Μαῦρος γιαλὸς ἀπλώθηκε ὅλο γῦρα
Καὶ κίνησε ἡ θάρκα στὴ γαλήνη
Καὶ ὦ συμφορὰ μου—μαῦρη μοῖρα.

Σὺν ἑστρεψα τὰ δακρυσμένα μάτια
Ἐξάνοιξε τὴ θάρκα τῆς νὰ σβύνη.
Μὲς τῆς καταχνιάς τὰ πλάγια.

Καὶ πλέει τώρα ἡ θάρκα ἀθύρβια
Ἀπὸ ἄκρη εἰς ἄκρη τοῦ γιαλοῦ
Καὶ τὴ γλυκεῖα Παθρένα τὴ πεντάμορφη
Ἀγάλι-γάλι φέρει κάπ' ἄλλου.

Καὶ ὁ Χάρος ὁ μαυροθαρκάρης τῆς
Τὴν ὡμορφιά τῆς στέκει καὶ ἀντικρύζει,
Ἐν' ὀλοένα ἡ θάρκα τὸ ἀτάραχο
Στὴ σιγαλιά, τὸ ρεῦμα ὅλο σχίζει.

Καὶ σὺν περνοῦν αἱ Ἐρινυίδες δέρνονται!
Μὲς τίς στεγνές τῶν λύρες θλιθερά!
(Τόσο ποῦ τοῦ Ἄδη ὅλο τὸ κατάμαυρο
Στερέωμα ἀπὸ πόνο ἡχολογᾷ.)

Καὶ ἀγάλι-γάλι φθάνουν ὅλοισα
Εἰς τῶν Μακάρων τὰ νησιὰ καὶ σταματοῦν
Ποῦ ἄλλαις μορφές, κερένιες, τὴ προσμένουνε
Σὺν αἴγυις ζωγραφιές νὰ τὴν δεχθοῦν.

Καὶ ἀνοίγουν τὴν ἀγκάλη τὴ δόξαπρη
Καὶ τρέχει κάθε μιὰ καὶ τὴ φιλεῖ
Καὶ ἀφ' τὰ νερὰ τῆς Λήθης τὴ ποτίζουσε
Καὶ τὸν ἐπάνω νόμο λησμονεῖ.

Καὶ μέσα στὰ λειβάδια τὰ ὀλοπράσινα
Στὸ ἀγνὸ χορτάρι πάνου ἔξαπλωμένες
Γύρω τῆς φέλλουν κάποιες αἴγυις
Ἵδρες στὴ πάνου γῇ λησμονισμένες.

ΜΙΜΗΣ ΠΕΛΕΚΑΣΗΣ

Η

«ΦΩΤΕΙΝΗ ΣΑΝΤΡΗ» ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΚΡΙΤΑΙ ΤΗΣ

Εἶδον καὶ στὴ Ζάκυνθο τὴ Ζακυνθινὴ Φωτεινὴ Σάν-
τρη, κατὰ τῆς ὑποθέσεως τῆς ὁποίας εἴχουμε διαβάσει
ἀκριβῶς τόσα εἰς Ἀθηναϊκὰ φύλλα, ὥστε ἰδόντες καὶ τὸν
συγγραφεὺ τῆς σχεδὸν ἀπολιγούμενον, τὴν ἐρηναζόμεθα,
τίποτε ὀλιγώτερον ἢ ὡς ἐπικίνδυνον διὰ τὴν κ. δημοσίαν
ἀσφάλειαν. Πολὺ ἐπομένως ξιπασθήκαμε, μὴ εὐρόντες
αὐτὴν οὔτε ἀπαισίαν, ὡς μᾶς τὴν παρέστησαν οἱ κατήγοροί
της, ἀλλ' οὔτε ἀξίαν τῆς οἰοεὶ ἀποκρυβείως τῆς
ὕπὸ τοῦ πατρὸς της, ἰσχυρισθέντος μόνον ἀσθενῶς, ὅτι ὁ
τραγικὸς ἀκριβὴς τῆς ἡρωίδος τοῦ θάνατος τὸν ἐξαγνίζει
κάπως.

Οἱ ἐπικρίναντες πράγματι τὸ ἔργον, ἐστηρίχθησαν ἀπο-
κλειστικῶς εἰς μίαν θετήν ἀπαγόρευσιν, λησμονούν-
τες παραδόξως ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀλή-
θεια ἀναμφισβήτητος ἀρχή, ἥν 300,000,000 τῶν μᾶλλον
προηγμένων λαῶν τῆς γῆς δὲν παραδέχονται ὡς τοι-
αύτην· ὅτι Βασιλεῖς καὶ Πρίγκιπες καὶ ὀρθόδοξοι
ἐπὶ σχεδὸν κατὰ κινὸνα ἐνοῦνται μεταξύ των· ὅτι οἱ
γένει, πλούτῳ, πραγματικῇ ἀξίᾳ ἢ ἡλιθιότητι τῶν ἄλ-
λων θεωρούμενοι ἀριστοκράται, ἐν μεγάλῃ κλίμακι τοὺς
μιμῶνται· ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῇ ἀπαγόρευσις αὕτη
δὲν ἰσχύει ἢ μόνον διὰ τὴν μεγάλην τῶν ἀστῶν μάζαν,
ἐνφ' προκειμένου περὶ ζαπλοῦτων, Φαναριωτῶν, Χίω, καὶ
λοιπῶν κατὰ προτίμησιν ἐνουμένων πρὸς ἐξιδέλους των,
ἐκκλησία τε καὶ Πολιτεία προθύμως καὶ κατὰ αὐστημα
κλείνουσι τὰ μάτια· ὅτι ἀκόμη τὸ πικάνδαλον τῆς μερλη-
φίας καταντᾷ ἐπὶ μεγαλείτερον, ὅταν σκεφθῇ τις ὅτι εἰς
τὰς τελευταίας αὐτὰς ἐνώσεις, δὲν ὑπάρχει καὶ ὡς ἐπὶ τὸ
πολύ, ἡ δικαιολογία—ἂν ὑπάρχῃ ἐδῶ ἀνάγκη τοιαύτης—
τοῦ σφοδροῦ μεταξύ τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ κρινόμενου
ἔργου πάθους· ὅτι ἐπὶ τέλους οἱ κατ' αὐτῆς ἐξανιστάμενοι
ἠθικολόγοι προσποιοῦνται περισσότερον τῶν ἄλλων πῶς δὲν
πέρνουν οὔτε εἶδῃς εἰς τοιαύτας περιπτώσεις. Τούτῳ ἰσχυ-
στον, δὲν εἶδαμε κανένα ἐκ τούτων, τῶν κατὰ πεποι-
θησιν θεωρούντων τοῦτο ἀνόσιον, νὰ ἐξεγερθῇ ἐν καιρῷ
κατὰ τινος τῶν ἐντιμοτάτων ἄλλως τούτων οἰκογενειῶν.

Ἡ παράδοσις λοιπὸν γουρλώνει τὰ μάτια μόνον, ἂν
ἀστέρας τις περὶ ἐλθῇ κατ' ἐξαιρέσειν εἰς
ὁμοίαν ἀνάγκην. Τότε ἀλήθεια καταλαμβάνονται
ὅλοι ἐκ λύσεως καὶ παρεμβάλλον ἀνευ δικαιώματος τὴν
κεφαλὴν των μὲ τὸ ἐκ μακρᾶς ἔξωτος πλαστογραφηθὲν
περιεχόμενόν της, μεταξύ δύο ἀγαπηθέντων καὶ τῆς εὐτυ-
χίας των, πρὸς σύτορεκλαμαρισμὸν εἰς θάρος των διὰ τὸ
αὐτόματον καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεως ἐπιβαλλόμενον
εἰς τὸν ἄνθρωπον αἰσθημα εἰλικρινῶς ὅπως λέγει καὶ αὐ-
τὸς ὁ Δοῦθρος ἐκπληροσόμενοι, «πῶς ὁ ἥλιος φωτίζει, πῶς
ἡ φωτὴ καίει καὶ πῶς τὸ χιόνι παγώνει», καὶ ἐκεῖ ὅπου
αὐτοὶ δὲν ἐγκρίνουν.

Οἱ κατὰ τόπους καὶ ἐποχὰς ἠθικολόγοι, ὑπεραμυνόμενοι
μίας παραδόσεως ἐχούσης ἀξιώσεις ἀληθείας, ἥτις ἐν
τοσοῦτῳ πέραν τῶν σφόνδων δὲν εἶναι ἀληθεῖς, καὶ ἥτις τί-
ποτε τὸ παράδοξον νὰ κηρυχθῇ καὶ ἐδῶ πλάνη ἢ ν' ἀντι-
κατασταθῇ δι' ἄλλης χειρονομίας, πρὸς γινώσκοντες ὅτι καί τις
μὲ διπλᾶ,—ἀναλόγως τῶν κρινόμενων—νὰ τὰ μὲν οὔτε λογικῇ

είναι οὔτε δικαία, λησμονοῦν ἀκόμη καὶ ὅτι τὸ οἶον—
δήποτε καὶ ὁπωσδήποτε τεθέν, δὲν θὰ πῇ ὅτι εἶναι καὶ
καλῶς θετεῖμένον ἀπ' ὧς καὶ ὁ νόμος δὲ τοῦ ἐπὶ
θ' ἡ ἀπ' α' 5.

Ἄν δὲ μάλιστα ἐλάμβανον ὅτι ὅψιν καὶ τὸ σπινώτα-
τον διὰ τὴν παρ' ἡμῖν μεγάλην μάζαν ὁμοίως περιπτώ-
σεως, καὶ τὸ ὅτι διὰ ν' ἀπορραίσῃ κανεῖς ν' ἀντεπεξέλθῃ
κατὰ προλήψεως ὁλοκλήρου κόσμου καὶ νὰ δεχθῇ τὰ σκόμ-
ματα, τὰς ὕβρεις καὶ τὰς ἀράς τῶν δεμένων πιστέγ-
γων εἰς τοπικὴν καὶ καιρικὴν παράδοσιν, οὗς ἡ εὐτυχία του
οὔτε κἀν ἐγγίζει, πρόδηλον ὅτι ὠθεῖται ἀπὸ δύναμιν πολ-
λῷ ὑπερέτερον καὶ ἀκαταγώνιστον, καθ' ἣς δὲν τοῦ εἶναι
ἀνθρωπίνως δυνατὸν νὰ παλαίσῃ, θὰ κατενόουν ὅτι ἀντι-
αὐστηρότητος τοῖς ἐπεβάλλετο ἐπικρατικὴ μάλλον κρίσις. Ἀ-
φ' οὗ τὸ ὅτι—καὶ ἂν ἔτι οἱ ἐπικρίνοντες εἶχον ἀπόλυτον
δίκαιο—κυριακίαις ἐντιμότεροι εἶναι οἱ προκρίνοντες ἐ-
πιστημοποίησιν τοῦ συνδέσμου τῶν, τῶν διὰ τοῦ ψεύδους
καὶ τῆς ἀπάτης δικαιωνόντων ἐν τῷ σκότειν ὁρᾷ πλ-
λακειάς μὲ προσωπίδα κοινωνικῆς ἀπελότητος, τὸ ὁ-
ποῖον ἀκριβῶς καὶ αἰ ἀρχαὶ λαμβά-
νουν οὐ σὰν ὅψιν προβαίνουσαν εἰς τὰς
συγκάταβάσεις ὧν ἐμνήσθημεν.

Χωρισμὸς ἄλλως βίαιος ἐν περιπτώσει πλῆθος, οἶον τὸ
τῆς Φωτεινῆς Σάντηρ—βίβ. ἐδῶ θεωρηθῆτω καὶ ὁ τρό-
μος τῆς ἀγαλήτης καὶ σκαλῆς ἀμειλίχτου κοινῆς κα-
τακρίσεως χάριν ἀπλούστατα τῆς ἀκρίτου καὶ ἀδίκου ἐμμο-
νῆς τινων εἰς τὸ αἶτος τὸ βράχμας, μόνον, — ὅχι μόνον
δίκαιο δὲν εἶναι ἀλλ' οὔτε κἀν ἠθικός.

Τρεῖς τῶν οὐκ οἰκογένηται θυθίζονται εἰς πένθος ἡ κα-
ταστροφὴν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἴτε καταλήγει εἴτε μὴ
εἰς τὸ ἀπελπίξαι τοῦ ἀΚοκκίνου βράχου πῆρημα ὁ ἑτε-
ρος τῶν ἡρώων. Αἱ τῶν ἀγαπωμένων, καὶ ἡ τοῦ ἐπι-
ζήσαντος μετὰ τῆς νέας συζύγου του, χωρὶς κἀν κανεῖς νὰ
ὠφελῇται ἐκ τῶν καταστροφῶν τούτων.

Οἱ ἠθικολόγοι τοῦ ἐκάστοτε συρμού τόπου τινος θὰ ἡ-
μνητεύοντο διὰ τὰς καταστροφὰς αἱ προκαλοῦν, ἂν ἡδύ-
νατο νὰ συμμορφώσουν τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν πρὸς
τὰ ἐπιτάγματα τῆς ἐκασταχοῦ παρδόσεως.

Δυστυχῶς ὁμοῦς αὕτη εἰς ὑπερέτερον δύναμιν καὶ δικαίωμα
ἀναγκαστικῶς ὑπέκουσα, νομοθετεῖ δι' αὐτὴν ἰδιαιτέρως καὶ
αὐταρχικώτατα καὶ τὸ δικαίωμα τῆς τοῦτο οὐδ' ἐπ' ἐλάχι-
στον εἶναι δυνατόν νὰ τροποποιηθῇ, καὶ ἂν ἔτι ἡ γνώμη
τῶν διαμαρτυρομένων ἦτο ἡ λογικώτερα, ἀρὰ ἔως θὰ πῇ
ἔρρησις αὐτοῦ ἴσα ἴσα τοῦ λογικοῦ καὶ πρὸ πάντων
μάλιστα τοῦ ὁλογοῦ. Νοθείας κοινωνικῆς ἐξ
ἀνάγκης καὶ βίας... μάλιστα. Γρατὶ ἡ καρδίκα καὶ ἂν ἔτι ἀ-
ναγκαζομένη βίβ. ὑποκύψῃ δὲ ἡ μοσὶς εἰς τὰ ἀπαξ τε-
θέντα συγκρουόμενα πρὸς αὐτὴν τὴν φυσικὴν τῆς ἐπιλο-
γῆν, θ' ἀρηνιάσῃ ὁμοῦς ἐν τῷ κρυπτῷ κατὰ τοῦ ψεύδους
εἰς ὃ τὴν ἐξανγκνάζουν. «Μὴν ἀγαπᾷς ἐδῶ ποῦ καὶ χωρὶς
νὰ θέλῃς ἔλκεσαι, ἀλλ' ἐκεῖ ποῦ σ' ἐμένα ἀρέσει» εἶναι ἐ-
ξανγκναιὸς κατὰ τὸν ὁποῖον ἐὰν ὁ μὲν κατὰ δίκην ἔχη
σχυρὰν θέλῃσιν θὰ παρκαύῃ, ἂν δὲ στερεῖται θέλῃσιν
θὰ μεταβάλλῃ τὴν ζωὴν του εἰς δαῖμα, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου
ὅχι μόνον κανεῖς δὲν θὰ ὠφελῇθῃ, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ
ἄλλοι πολλοὶ θὰ συμπαθῶν.

Καὶ τοῦτο, θὰ συμβῇ ἀπρεγκλίτως, — ὅτι καὶ ἂν
μὴ γινώσκουσιν, — ἐρῶσαν ὁ ἀνθρώπος εἶναι ὁ ἀνθρώπος, ἐφ' ὅσον
θετὰ θετήματα κηρύττουν πῆλον ἀμειλίχτου ἐξαντῶσεως.

κατ' αὐτῶν τῶν ὁρῶν τῆς αἰσθητικῆς φύσεώς του ἡ οὔτι-
νος δὴποτε ὁπερὶ χωρὶς νὰ πειράξῃ ἄλλον τὸν ἡδύνη, καὶ τὰ
ὁποῖα χωρὶς νὰ ἐπινοήσῃ, νὰ ζητήσῃ ἢ νὰ δημιουργήσῃ
αὐτός, ἐπιβάλλονται αὐτομάτως καὶ ἀκαταμάχητοι, εἰς
τὰ ἀσθενῆ καὶ δύσμοιρα τῆς Αἴσας γευρόσπαστα.

Ὁ φίλος μας κ. Ξενόπουλος ἐπομένως, θὰ ἦτο νομίζο-
μεν συνεπέστερος πρὸς ὅσα μεταξὺ τῶν γραμμῶν τοῦ ἔρ-
γου του καὶ τῆς στοργῆς μετ' ἣς περιβάλλει τὴν ἡρώδα
του θέλει νὰ πῇ, ἂν ἀπῆντα εἰς τοὺς ἐπικριτάς του—
«Μπορεῖτε, Κύριοι, ν' ἀρνηθῇτε ὅτι ἡ ἀφορμὴ ποῦ ἐξω-
θεῖ στοὺς Κοκκίνους βράχους, εἶναι καὶ ψυχολογικόν,
ἀπολέμητον, ὁ παρκαύων, καὶ διαρκῶς ἐπαναλαμβανό-
μενον γύρω σας χωρὶς τίποτα νὰ ἰσχύῃ νὰ τὸ μὴδενίσῃ;
Μπορεῖτε ν' ἀρνηθῇτε ὅτι ἡ ψυχολογικὴ κατάστασις ἀν-
θρώπων, ὧν ἡ κεφαλὴ τίθεται εἰς τὸ μάγγανον μεταξὺ
ἐπιταγῶν φυσικῶν ἀκαταγωνίστων καὶ κατασκευασμάτων
θετῶν μὲν ἐξίσου ὁμοῦς ἐπιβαλλομένων, εἶναι σπουδὴ πρῶ-
της τάξεως δι' ἓνα συγγραφεὺ καὶ ὁ δὲ ὁρᾶμα α-
τομικόν; Γί' αὐτὸ λοιπὸν μὲ κατακρίνετε, ἔχοντες
τὴν ἀξίωσιν νὰ συμμορφωταὶ καὶ αὕτη ἡ φιλολογία πρὸς
τὸν ἐκάστοτε καὶ ἐκασταχοῦ ἠθικὸν συρμόν; Ἀλλὰ καύ-
σατε λοιπὸν τότε ὅλην τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν μὲ τοὺς
δι' ὁμοίων ἀκριβῶς ἔργων εἰσελθόντας εἰς αὐτὴν Ἀθανάτους
τῆς, καὶ κρύψατε μὲ φύλλα συκῆς — τόσον ὁμοιάζοντα μὲ
φάσκελλα—πᾶν σὺμβαίνει ἐν τοῦτοις, ποῦ δὲν συμ-
βιβάζεται μὲ ὅ,τι εἰς ὠρισμένον τόπον καὶ ἐποχὴν ἰσχύει,
μετὰ καὶ τῶν ζητημάτων τῆς συζυγικῆς ἀπάτης, τὰ ὁποῖα
ἀπαρτίζουν τὰ τρία τέταρτα τοῦ πανευρωπαϊκοῦ δραματο-
λογίου, καὶ γὰρ τὰ ὁποῖα παρδόσεως κανεῖς σας δὲν εἶπε ὡς
τώρα γρῦ, διότι θεωρεῖτε, φαίνεται, ταῦτα ἠθικώτερα τοῦ
γάμου μεταξὺ ἐξαδέλφων τὸν ὁποῖον ἀνέχεσθε μὲν ἐν τῇ
πραγματικῇ ὁρᾷ, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀπὸ σκηνῆς, ὅπου ἐν τοιαύτῃ
περιπτώσει δὲν μένουν πρὸς ἐκτύψιν ἡ σελίδες ἐκ τῆς
«Ἀμικτωλῶν Σωτηρίας».

Ταῦτα, ὡς πρὸς τοὺς κατὰ τοῦ μύθου τοῦ ἔργου ἐκτο-
ξευθέντας μύθους. Ὡς πρὸς τὸ ἔργον ὁ κ. Ξενόπουλος εἶ-
ναι ἀξίος συγχαρητηρίων καὶ διὰ τὸ θάρρος του εἰς τὴν ἐ-
ποχὴν ζῇ, καὶ διὰ τὴν ὁμαλὴν δρᾶσιν καὶ φυσικότητα τῆς
διεξαγωγῆς καὶ διὰ τὴν περισσὴν τεχνικὴν τοῦ ἔργου
του ἀξίαν, πλὴν τῶν κάτωθι εὐκόλως κατ' εὐτυχίαν
δυναμένων νὰ διηγεσθῶν σημείων, αἵτινα α α θ' ἡ μ α ς
μειοῦν ἀδίκως ἀλλὰ καὶ σπουδαίως τὴν ἀξίαν του.

Κ α ι π ρ ὠ τ ο ν. Ἡ ὁμολογία τοῦ ἥρωος πρὸς τὸν
φίλον του ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἀβρὰν ἡρώδα—εἰς τὴν ἐν
τούτοις εὐθὺς μετ' ὀλίγον προτείνει γάμον — ἀλλ' ἀπλού-
στατα ποθεῖ τὸ... σῶμά της! — καὶ τί ὠμά ποῦ τὸ λέγει
αὐτό! — εἶνε λεκκίαι, ὅστις ἀνάγκη νὰ σταλῇ ὡς τάχιον
στὸ πρῶτον κηλιδοκαθαρητήριον, ὡς ὅχι μόνον τίποτε μὴ
προσθέτων εἰς τὸ ὅλον ἔργον, ἀλλὰ καὶ καταπλήσων, ὡς
ἀηδὴς σπῖλος εἰς κατὰλευκὸν κρέπι. Διὰ τίνα τῶντι λόγον
παρίσταται ὁ ἔρως του, σ' αὐτὸν ὁ νόμος τὸ ση-
μεῖον τοῦτο πρόστυχος καὶ τιποτένιος, ἀφ' οὗ μάλιστα
εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀποκρουσάτης αὐτὸν κό-
ρης, φαίνεται τότο πάσχω διὰ τὴν μὴ ἀποδοχὴν τῆς
προτάσεως γ α μ ο σ ποῦ τῆς ἔκαμε, συναντῶμενος ἐκ νέου
μὲ τὸν ἴδιον φίλον;

Δ ε ὕ τ ο ν. Ἀλλ' ἡ ἐπίθεσις νὰ ἀποδοχῇ παντελῶς
— χωρὶς ὁλίσθησιν τῆς ἀλῆς τοῦ δράματος οἰκονομίας, — ἡ ἀ-
νὰ λόγου ἡ ἀνὰ κῆρυκα, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀπὸ τῆς ἀνὰ κῆρυκα

ἐπαρμόδιος τὴν ἱατρικὴν ἐν Ἀθήναις καὶ Πιερρίοις. Ἀπεφυγὼν ὡς βουλευτὴς τῷ 1902, ἐξαπέλυτο οὗτος τῷ 1905, 1906 καὶ 1906. || — Μ. Ῥωμαννὸς Τεχνικτάρχης τοῦ οικονομ. κλάδου ἀποστράτος. (Ὁρ. καὶ Historia della casa Musachia ἐν Hoph «Chroniques Gréce Romains p. 301 καὶ Sathas Monumenta Tom. 1 p. XVIII). (Περων.

— Μουζάκης Χ. τοῦ δ. Λιθακωτῶν πρὸς Β. τοῦ Χ. Πισωνάκη, ἀπέχον πρὸς τὸ 9 γλμ. καὶ ἀειθμοῦν περὶ τοῦ 1100 κατ. Τὸ Χ. τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν ᾧ 1521.

— Μουζακιώτης = Ὁ κατ. τοῦ Χ. Μουζάκη.

— Μουζακιώτου = Οἰκ. ἐν Ζακ.

— Μουζέλα (ἡ) = Ἀσπτοκέρων,

— Μουζερόν (ἡ) = Εἶδος τι ἱλαίας, ὁμοίως ἀσπτοκέρων.

— Μουζο (ἡ) (τὸ μουσ.) = Πρόσωπον.

— Μουζο (ἡ) = Ἑλληνὴ ρωμαῖα καὶ φηγοπνοῦς.

— Μούλα (ἡ) καὶ πλ. μούλας ἐκ τοῦ γαλλ. mule) = Εὐσκάδες, εὐμαρίδες. (Ἡμίονος καὶ ἡ εὐσκάδος κόρη.)

— Μούλα (ἡ) (ἡ) = Ἑλληνιστὶς τινος

νὰ σιγήσῃ καὶ συνεσταλθῇ, καθιστῶ ἀναπολόγητον.

— Μουλαράτσος = Ἐπιθ. ὕβρις. Ἐθετος, νόθος καὶ ἐκ νόθων.

— Μουλάρι (τὸ ἱτ. mulo) = Ἡμίονος, ὀρέυς, γίννος καὶ μτρο. ἐπὶ ἡλιθίων καὶ ἀνοήτων.

— Μουλάρικο (τὸ) = Ἐθετον ἔρπος.

— Μούλεγε ἡ Μαρία τ' Ἀφράτη σύντας ἔχεις πάντα κράτει.

ὁ γαιπᾶς κι' ἡ καμουλικά σύντας σοῦ ἴμιλῳ, ἀγροίκα.

= Ἐπὶ εἰκονομίαις καὶ προσοχῇ εἰς διδομένας συμβουλὰς.

— Μουλι (τὸ) = Ὁ πυλωρὸς τοῦ στομάχου.

— Μούλος (ἱτ. mulo) = Ἐθετος νόθος.

— Μουλώνω (ἐκ τοῦ Μύω = Κλείω τὸ στόμα.) = Κύπτω, σιωπῶ, μωλαλίνω.

— Μουμέντο (ἱτ. momento) = Στιγμή. καὶ Ἀμουμέντο = Μικροῦ δέιν.

Παρά τις χωρικαὶ, λέγεται μουμέτο.

— Μουμεντάνια (ἱτ. momentania) Αἰρινθίως.

— Μούμια. (ἡ ἐκ τοῦ Ἀραβ. μουμ. = κηρήν. Κορ.) = Σώμα νεκροῦ τεταρخیγμένον. Μτρο. Δυσαιδής δὲ μορφῆς.

— Μορσενίνο (ἡ) (ἡ Μορζενίνου) = Οἰκ. ἐκ Βενετίας ἀποικήσατα εἰς τὰς ἑλληνικὰς νήσους μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀν. τίνων ἄλωση τῆς Κ) πόλεως. Διάφθοροι κλάδοι κατέφυγον ἐν Κορώνῃ, Μιθώνῃ καὶ Κρήτῃ, ἐκ Πελοπον. δὲ κλάδος μετηνάστασεν εἰς Ζάκ. Γόνος τοῦ κλάδου αὐτοῦ ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Τόκου, λαβὼν πλουσίαν προίκα 2000 δουκάτων ἐτησίως. Οἱ ὑπηρετήσαντες τὴν Βενετίαν ἠμειβήσαν διὰ κτημάτων ἐν Ζακ. καὶ ἐτιλοφορήθησαν Κόμητες. Τινὲς ἐγένοντο ἐπιφανεῖς ἐν Ρωσσίᾳ ὑπηρετήσαντες στρατιωτικῶς καὶ πολιτικῶς. || — Μ. Κάρολος, ὁ Δημήτριος, κατεργασθεὶς ὑπηρετήσας κατὰ τὸν Κορητικὸν πόλεμον. || — Μ. Μαξιμιλιανὸς πρέσβης ἐν Βενετίᾳ. || — Μ. Δημήτριος νομομαθὴς καὶ στρατιωτικῶς ὑπηρετῶν ἐπὶ αὐτοκρ. Αἰκατερίνης ὡς ὑποπρόξενος τῆς Ρωσσίας. Πλαύσιος ὧν ἐφαδίζετο τοῦ Ζακ. τοὺς ἐξαρχομένους κατὰ τὴν ἐπανδύσασιν τῆς Πελοπ. ἐπὶ Ὀρλώφ, ἐλλογολογῶν δὲ πρὸς τοὺς ἐπανδύσας ἀρχηγούς. Τοῦ προδότη τοῦ Μαρμέλλου διατάξαντος τὴν σύλληψιν αὐτοῦ, ὁ Μ. ἐνεδύθη στολὴν ρώσπου ταγματάρχου καὶ ἡγήθη νὰ παραδοθῇ, εἰδοποιήσας δὲ τὸν περιπλέοντα τὴν Μορσενίαν Ὀρλώφ περὶ τῆς συλλήψεως.

αὐτοῦ. Ὁ Ὀρλώφ ἐπέμψεν φρεγάδαν εἰς Κέρκυραν ἀπαιτῶν τὴν ἀπόδυσιν τοῦ Μ., ἀλλ' ὁ ἐκεῖ Γεν. Περιβελπὴς μὴ δυνάμενος νὰ πείσῃ αὐτὸν ἄνευ διαταγῆς τῆς Βενετ. Κυβερνήσεως ἡγήθη περὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς ζωῆς αὐτοῦ καὶ ἐπέμψεν αὐτὸν εἰς Βενετίαν, παρακολουθούσης τῆς ρωσικῆς φρεγάδας. Ἀπολυθεὶς ὁ Μ. μετέβη εἰς Ρωσίαν, ἐτιμήθη παρὰ τῆς Αἰκατερίνης διὰ τοῦ ἀξιώματος τοῦ ἰουκιτέρου συμβούλου τοῦ καὶ διωρίσθη πρέσβης εἰς Τοσκάνην. Κάρολος δὲ καὶ Ἀντώνιος Μ. συγγενεῖς τοῦ ἀνωτέρου παρακολουθήσαντες αὐτὸν ὑπηρετήσαν ἐν τὸν ρωσικὸν στόλον, ἐγένοντο ἀξιωματικοὶ καὶ ἐγκατεστάθησαν ἐν Ὑπατορίᾳ γενόμενοι μεγαλοκτῆμονες καὶ ἱππότες. || — Μ. Γεώργιος υἱὸς τοῦ ἀνωτέρου, ἀνατραφεὶς ἐν Ρωσίᾳ. Διορισθεὶς πρέσβης τῆς Ἑπτανήσου Πολεμικῆς ἀπεστάλη ὁρμώτερον αὐτοκρατορικὸς πλοῖον ρεζούσας παρὰ τῇ Ἑπταν. Πολιτείᾳ καὶ μετὰ εἰς Κέρκυραν κατέβηκε τὴν ἀναρχίαν, διωργνῶσε τὸ σύνταγμα τῶν 1803, λαβὼν ὡς ὁπουργὸς τοὺς ἰω. κόρηνη Κασοδιστρίαν, Νεράτζην καὶ ἄλλους. Τῷ 1806 ἐποίησε συνταγματικὰς μεταρρυθμίσεις. Περικλορηθείσης τῆς προεστίας τῆς Ἑπτανήσου ὑπὸ

τῆς: Εἰσπράξις πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τῆς
 Ρωσίας Νικολάου τῷ 1807 ὁ Μ.
 παρηκολούθησε τοὺς ἀνταρξακτικὰς Πρω-
 σσοὺς εἰς Πετρούπολιν μαζὰ τῆς αὐτοκρατο-
 ρίας του καὶ ἐκιν. Ἐκείνη ἄμεση, ἐνθα ἐτι-
 ναστο ἰσχυρὸς σύμβουλος τοῦ αὐτοκρά-
 τορος. Διοριθεῖς εἰς Νεκρόλιν καὶ εἰ-
 τα εἰς Τορίνον, διότι ὅν ἐγραψεν ἐγ-
 κολοῦς τὴν ἐκπαιδευτικὴν τῶν Κρη-
 ῶν ἐκπαιδ. (1821), ἐκπαιδ. ἡγεσία δὲ
 πλουσίαν συνέκρινε καὶ ἔζητε Βενετία,
 ἐνθα ἀπέθανε τῷ 1836 καταλιπὼν ὅτι
 διεκρήτης διέδοξα καὶ φησὶ τῆς αὐτο-
 κινήσεως ἀρχηγὸς καὶ ἡγετῆς. Αὐτοκρά-
 τας γὰρ ἦν, ἐγραψεν δὲ διοργανιστὴν αὐτοῦ
 ὁ Δ. Βασίλειος ἐκπαιδευτικῶν ὑπὸ τοῦ
 Μουστοξύδου. || — Μ. Ἰωάννης. =
 Ἰωάννης Ζακύνθου (1698—1701).
 Δύο. || — Μ. Τῶν τῆς συνεκρήθη
 αἰχμαλωτῶν πρὸς τὸ 1641 ἐκπαιδευ-
 τὴν καὶ ὁ υἱὸς του καὶ ἐκπαιδευτὴν εἰς
 Χίον ἐκπαιδευτικῶν πρὸς τοῦ Ἰωάννου
 Βιδίου. (Σ) γρ. Ε. Γρηγορίου: σ-65). ||
 — Μ. Ἀνδρέας = Σ) γρ. Ζακ. 1622
 — Μότο (τό. ἰ. r. molto) = [πο-
 τοῦς, σκόλια, χερσίν: σκόλιας. || —
 Κάνω μότα = [προσποιῶμαι, σκώπτω.
 — Μοχλός (ὁ) = Ἐρημικὸς πλοῦς.
 — Ἰσοδομῆς, ἐκδομῆς τῷ 1876 ὑπὸ

ἸΑΝΕΣ. Κοιτάει καὶ διακρίσας μετὰ
τινα χρόνον.

—Μούρα (Moore Lorenzo) = Ἀντισημιταγιάτης, ἀσκητὴς καὶ ἀσφυόμενος Ζακ. ἐν ματαθιντα ὁδῷ ἡγούρος ἀσπρ. ὑπερβολὰς ἀνταξίσεων ἐ Ρ. Τὼς τε ταγματάρχης, κατὰ ἱούλιον τοῦ 1812.

—Μούτσου* = Οἶκ. ἢ Ζακ. ἢ Κρήτης (1674).

—Μουγγός=Babós, ἄλλαλος, ἰννεός.

—Μούργρα (ῥ) = Μυρμός.

— Μουγγρίζω = Μουκκῆσαι, μύζω, βούγγω.

—Μουγγιρό (τό) = Μοκθμός.

— Μοῦδα(ῆ) = Εἰμα τῆ, φορεσίδ.

—Μουδῆλα = Οἶκ. ἢ Κίτραλλ. ἢ Ζεκ. (1631).

— Μου δίδω, — Αιμωδιόλω, νε-
κῶμαι. || — Μου δίδει τὸ χέρι =
Νῆρη τῆς χείρας κατὰ γένει || —
μου δίδουν τὰ δάντια μου = Τοκ-
φῶς, θάρσιν τοῦ δόντατος. || —
Ἐξουδία σε ποδάρι μου κ' ἄγει
ῥ' τὴ γαστροπλέην. Οἱ αἰμωδιό-
λῳται, τὸ γόνυ καὶ ἄγουσι
τῶμα παρὰ κατὰ πύσσιν τῆς
αἰμωδιό-

Μούδιασιν(τό) = Αἰμωδίασμός,
 ἄσκησις, γυμνασίας.

—Μουδίστρα (ἡ. ἰχθ.) = Νέκρη.

—Μουζάκη (ἐκ τῆς ἀδελφ.λ. Μου-
ζικά=Καλύδεια. Ὁ μόνον μὲν πέρη ὑ-
πάρχουσιν ἐν Ἀδελφίᾳ, Τριφυλίᾳ καὶ
Ἠλείᾳ.) (Οἱκ. Μ. ἀπετυπώσε τῷ 1511,
ἐπέγρα τῷ 1560 ἐν Γεωργακίῳ καὶ ἐπέ-
γρα τῷ 1583 ἀπὸ τοῦ Ἀνατολικοῦ). Ὁ
Β. (σ.21) ἀνεγράφει ὅτι ἡ οἰκ. Μ. ᾤδαν
ἐν Ζακ. ἐκ Τριπολιέως, ὃ δὲ Σελῶς
(Monumenta. Tom.V. p.17) μνημονεύει
ὅτι Μ. τις Γεώργιος ἐργασίας ἐκ
Νεοπάκτου, ἀφίκετο μετ' ἄλλων σφε-
ριωτῶν ἐν Ζακ. τῷ 1499 ταχθεὶς εἰς
τὴν ὑπερβολὴν τῆς Ἑβραϊκᾶς. Τοιοῦτο πα-
ρεχρησθῆναι ἔσται ἐξοχικὴ τι τοπ. ἢ κα-
τοπιν συναικισθείας καὶ ἀποταξίσεως τὸ
χ. Μουζάκη. || —Μ. Ἰωάννης Ἀλ-
ξανδρ. μεταβδᾷ καὶ ἀποθανὼν ἐν Νεα-
πόλει τῆς Ἰταλίας, γράψας ἱταλιστὶ
στοριορικὸν χειρόγραφον σωζόμενον παρὰ
τῇ Ἐθν. Βιβλιοθήκῃ Νεαπόλεως. (᾽Ορ.
Ν. Κατράκη ε' Η ἐν Νεαπόλει Ἑλλ.
Ἑκκλησιαστικ. σ. 7 καὶ 26. —Εἶπε ἄρα γὰρ
τὸ αὐτοκτικὸν τῶν Ἀδελφικῶν φυλῶν
τὸ ἐκδοθῆν ἐν Νεαπόλει; || —Μ. Νι-
κόλαος παλαιάρχος, ὁστις ἀποφασισίας

να μεταβῇ κατὰ τὰς ἐξουσίας τῆς ἐκ-
 κλησίας αὐτοῦ τὸν Ν. Χάιην τῇ 6
 ἰουν. 1717. (Σ) γρ. Θ. Ζωαράς, -σ-
 28) || — Μ. Παύλος = Σ) γρ. Ζηξ, ἀπὸ
 13 ἀπριλ. 1603 — 29 μαρτ 1631. ||
 — Μ. Χριστόφορος = Ο) μολωξ ἀπὸ 29
 μαρτ. 1635 — 2 μαρτ. 1674. || — Μ.
 Ἀνδρέας = Ο) μολωξ ἀπὸ 8 μαρτ. 1646
 — 8 μαρτ. 1658. || — Μ. Ἀνδρούλος
 || — Ο) μ. ἀπὸ 27 ἀπρ. 1611 — 13
 περ. 1675. || — Μ. Παύλος = Ο) μ.
 ἀπὸ 26 μαρτ. 1663 — 28 ἀπρ. 1693.
 || — Μ. Θεόδωρος = Ο) μ. ἀπὸ 18
 περ. 1696 — 6 ἰαν. 1737. || — Μ.
 Σταυράδος. = Ο) μ. ἀπὸ 29 ἰαν.
 1735 — 23 περ. 1794. || — Μ. Ἰ-
 ωάννης ἡ Μαρινέκκς. = Ο) μ. ἀπὸ
 15 ἰαν. 1753 — 23 περ. 1774. || —
 Μ. Μαρίνος = Ο) μ. ἀπὸ 23 ἰουλ.
 1794 — 4 νομβρ. 1817. || — Μ. Παύ-
 λος = Ο) μ. ἀπὸ 18 μαρτ 1801 —
 29/21 ἰουν. 1834. || — Μ. Παναγι-
 ώτης. = Ο) μ. οὗ τὰ αὐτὰ καὶ βιολίτς
 αὐθόρται παρὰ τῷ Σ) γρ. Ι. Α. Σπου-
 ζα. || — Μ. Χ. Παναγιώτης. = Νο-
 μολωξ ἐκ τῶν συγγράμνων καὶ διανη-
 γορος τῇ 1ον. Τραπεζίας Limited || —
 Μ. Τζ. Νικόλαος. = γενν. ἐν Γερμ-
 ασίᾳ τῇ 24. 1797. τῇ 28 ἰαν. 1866

μικροῦ Σάντη καὶ τῆς ψυχόχρης τῆς οἰκογενείας του σκηνῇ, ὡς περισπῶσα ἐξ ἑαυτοῦ δυσπρόσιτος τὴν προτοχὴν τοῦ ἀπλοῦ εἰς ὅλους τῶν γενικῶν ἐκ τοῦ ὅλου ἔργου ἐντυπώσεων.

Καὶ τριτόν· Ἄν ἡ προσήλωσις εἰς πᾶν παρὰ δεδεγμένον εἶναι ὁρετὴ, ταύτην ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι πολὺ φυσικώτερον νὰ τὴν ἔχουν μᾶλλον ἀπὸ Ζακυνθινῶν καὶ ὅχι «μὴ» Ἐγγλεζοπούλα Ζακυνθινῶν σὰν τὴν κομπάζουσαν ἐπὶ τὰ ὑποφωτισμένα, ἥτις ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς Ἀγγλικότητός της δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ τρομάξῃ, ὡς αἱ πρῶται, πρὸ τοῦ μεταξὺ ἐξαδέλφων γάμου, ἀρῶν ἡ σεμνὴ Ἀλβιὼν δὲν περιλαμβάνει καὶ τὴν σχέσιν ταύτην μεταξὺ τῶν κωλυμάτων.

Ἐξαιρέσει τῶν τριῶν τούτων σημείων, τὸ ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου εἶναι κατ' ἡμᾶς ἄριστον, θὰ ἐδάρυνεν ἐπιπλέον καὶ φιλολογικῶς, ἂν ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἐπέριπτε μετὰ ἄλλου τὴν εὐθύνην τῆς καταστροφῆς τριῶν ὅλων σπητικῶν, εἰς τὴν παρανοούσαν ἐνίοτε δὲ καὶ σπαράττουσαν ἀνευ λόγου τὸν ἄνθρωπον παράδοσιν, θασιζούσαν ἐναντίον καὶ εἰς τὸ πείσμα τῆς φύσεως, ἀρῶν μάλιστα ἐκ τῶν καταστροφῶν αὐτῶν κανεὶς τὸ ἐπαναλαμβάνει δὲν ὠρελεῖται.

Ἡ ἐκτέλεσις ἐκ μέρους τῶν ὑποκριθέντων ὑπῆρξεν ἄμεμπτος, ἡ δὲ Κυβέλη, ὅπως πρὸ πάντων ὅταν ὑποδύεται πικρὰ πρόσωπα, ἀμίμητος.

Ἡ ἔδρα. I B

Ὀλίγαι λέξεις ἐκφωνηθεῖσαι ἐν τῷ Νεκρῷ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸ τοῦ νεκροῦ τοῦ

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΚΟΝΙΔΟΥ

Ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου εἶμαι ἐγὼ ἀρμόδιος νὰ ἐκφωνήσω τὸν ἐπικάδειον τοῦ προκειμένου νεκροῦ καὶ τοῦτο, διότι νέος ἐγώ, δὲν ὑπῆρξα φίλος τοῦ μεταστάντος, ἵνα, γνωρίσας ἐκ τοῦ σύγγενος αὐτὸν καὶ κατιδὼν τὰ τε φυσικὰ καὶ ἐπικτητὰ αὐτοῦ προτερήματα, δύναμαι νὰ σκιαγραφήσω τὸν δαίμνηστον μεταστάντα καὶ ἐξάρω τὸν βίον αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο τοσούτω μᾶλλον ὅσῳ ὁ δοιδήμος Πορφύριος δὲν ἔδρασε καὶ δὲν διεκρίθη ἐν τῷ δημοσίῳ βίῳ, ὅστις βεβαίως θὰ ἦτο γνωστός, ἀλλ' ἔδρασε καὶ διεκρίθη ἐν τῷ ιδιωτικῷ βίῳ, ἐν τῇ οἰκογενείᾳ. Ἀλλ' ὁ δαίμνηστος Πορφύριος, πρὶν ἢ καταλιπὼν τὸν αἰσθητὸν τοῦτον βίον, ἐπιζητήσῃ τὸν νοητόν, ὥς ποτε ἡ Κορνηλία, ἡ ῥωμαία ἐκείνη γυνὴ, παρ' ἧς οἱ ἐξῆς τὴν ἐπίδειξιν τῶν θησαυρῶν αὐτῆς, ἐπέδειξε τὰ ἐαυτῆς τέκνα, οὕτω καὶ ὁ δαίμνηστος μεταστὰς, ἐπιδείκνυσιν καὶ παρέχει μοι, ὡς τεκμήριον τοῦ εἶδους τοῦ μακροῦ αὐτοῦ βίου, τὰ τέκνα αὐτοῦ, τοὺς ἀγαπητούς μοι φίλους, οὓς μεταχειρίζομενος ὡς πηγὰς, καὶ διατεινόμενος, ὅτι οἷός ἐστι πατὴρ τοιοῦτοι καὶ τὰ τέκνα, λέγω,

ὅτι ὁ δαίμνηστος Πορφύριος Κονίδης ὑπῆρξε πρότυπον χριστιανοῦ καὶ οἰκογενειάρχου. Ἡ πίστις καὶ ἡ εὐσέβεια ἦτο τόσῳ ἐδραία παρ' αὐτῷ, ὥστε καὶ καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ, καὶ ἐν ταῖς κρίσιματάις τῶν τοῦ βίου περιστάσεων καὶ ἐνῷ ἔτι ἀπέθνησκε, δὲν ἀπέλιπεν αὐτόν, ἀλλ' ἀπέθανε ποῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ἀλλὰ καὶ πρότυπον ὑπῆρξε οἰκογενειάρχου, καὶ μαρτύριον τὰ τέκνα αὐτοῦ, αἵτινα συγκαταριθμοῦνται μεταξὺ τῶν ἐπιλέκτων τῆς ἡμετέρας κοινωνίας. Ἀλλὰ καὶ πρότυπον ὑπῆρξε φιλοπάτριδος ἀνδρός, καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη, ἣν ἐνεφύευσεν εἰς τὰ ἐαυτοῦ τέκνα. Ἀναπαύθητι τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, ἀγαθὲ καὶ εὐσεβὲς χριστιανὲ καὶ φιλόπατρι πολῖτα καὶ ἀναπαύθητι, ὅτι ἀφῆκας κληρονόμους τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως καὶ τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης ἀξίους σοῦ.

Γαίαν ἔχοις ἐλαφρὰν.

Νικόλ. Ι. Λεονταρίτης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ—ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

— «ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ.» Τοῦ περιουδάστου τούτου περιοδικοῦ συγγράμματος, τοῦ ἀξιοθέντος τοῦ Ζαπτείου βραβεῖου ὑπὸ τοῦ ἐν Παισιῶσι Συλλόγου πρὸς διήδοσιν τῶν ἐλλ. γραμμάτων, ἐξεδόθη ὁ Ε'. Τόμος (Τεύχος Β' καὶ Γ'.—3ο Σ)δρίου 1908) μετὰ τῶν ἐξῆς περιεχομένων. Ἐκθεσις κρίσεως περὶ τοῦ Σουλινείου ἱστορικοῦ διαγωνίσματος Θεσσαλίας. Ἑλληνικὰ δημόσια γράμματα τοῦ Σουλτάνου Βαγιαζήτ Β'. Μονοῦδιαι καὶ θρηνοὶ ἐπὶ τῇ ἀλώσει Κιόλεως. Ἑλλήνες ζωγράφοι πρὸ τῆς ἀλώσεως. Ἅγιος Βασσαρίων ὁ Λιρίσης καὶ Παχώμιος ὁ Ρουσάνος. Ἀνωνύμου ἐπιτάφιος εἰς παρθένον σεμνὴν ἀώρως θανούσαν. Ὁ Βιρβρινὸς κώδιξ τοῦ βίου Νικωνὸς τοῦ Μετανοεῖτε. Κατάλογος τῶν κωδίκων τῶν ἐν Ἀθήναις βιβλιοθηκῶν. Σύμμικτα. Βιβλιοκρισίαι. Εἰδήσεις. Βιβλία σταλέντα εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Ν. Ἐ». Πίνακες παρένθετοι. Ἡ Παναγία τοῦ Κοιτὸς ζωγράφου Ἀνδρέου Ρίκου ἐν τῇ μουσείῳ Uffizi τῆς Φλωρεντίας.

— «Παναθάναια». Περιεχόμενα τεύχους 1909 τῆς 15 Ἰανουαρίου 1909. Ὁ ποιητὴς τῶν ρυθμῶν, τοῦ ὄνειρου καὶ τοῦ θανάτου. Γάτες. Τὸ ἐνύπνιον τοῦ νομοδιδασκάλου. Ἀπομεινάρια. Ἡ φήμη τοῦ αὐτοκρ. Ἰω. τοῦ Παλαιολόγου. Αἱ φίλαι τοῦ Γκαίτε. Ὁ χαρακτήρ καὶ τὸ ἔργον τοῦ Barbey d'Aureville. Τὸ μαῦρον ψωμί. Τὸ Δεκαπενθάμερνον. Εἰκόνας καὶ

— «ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ.» Περιεχόμενα Τεύχους 8 μηνὸς Ἰανουαρίου. Τὸ Ἐξωτερικὸν Ἐμπόριον τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ ἔτος 1907. Οἰκονομικὴ Γεωγραφία. Ἡ Γαλλία. Ἡ βιομηχανία τῶν οἰνοπνευ-

μάτων. Στατιστική του Ἐξωτερικοῦ Ἐμπορίου τῆς Κρήτης. Βιομηχανία καὶ Ἐμπόριον τῆς Ζακχάρως. Διοργάνωσις καὶ περιγραφή μεγάλων καταστημάτων. Ξέναι γλώσσαι. Λογιστικαὶ Σελίδες. Διαγωνισμοί. Βιβλιογραφία. Χάρτης τῆς Γαλλίας καὶ ὀκτὼ εἰκόνες.

— Ἐξεδόθησαν τὰ τελευταῖα τεύχη τῶν ἐξῆς ἀξιογνωστων φύλλων μετὰ ἐνδιαφερούσης ὕλης. «ΕΚΚΛ. ΑΔΗΘΕΙΑΣ», ΠΑΝΤΑΙΝΟΥ, «ΑΡΜΟΝΙΑΣ», «ΦΩΡΜΙΓΙΟΣ» καὶ «ΔΕΛΤΙΟΥ».

— Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ διέλθουν εὐαρέστως τὰς ὥρας τῶν, ὡς ζητήσουν τὸ μέγα καὶ ἐνδιαφέρον ἀθηναϊκὸν μυθιοτόρημα ἐπὶ τῆς συγχρόνου ἀθηναϊκῆς ζωῆς, προωρισμένον ν' ἀφήσῃ ἐποχὴν «ΟΙ ΦΙΦΤΥ ΤΟΥ» Δημοσιεύεται εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν», τὴν σπουδαιότεραν τῶν καθημερινῶν ἐφημεριδῶν τῆς πρωτευούσης.

ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Ἡ Ζάκυνθος τιμωμένη. Τιμῆς ἀληθῶς ἐξόχου ἔτυχε καὶ πάλιν ἡ νῆσός μας, διορισθέντος τρίτην ταύτην φορὰν Ὑπουργοῦ, νῦν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, τοῦ σεμνοῦ καὶ τετιμημένου τέκνου τῆς, τοῦ πρωτεκλεκτοῦ βουλευτοῦ τῆς καὶ πολιτικοῦ ἡγέτου κ. Κωνσταντίνου Ἀργ. Λομβάρδου. Ἡ τιμὴ αὕτη καθίσταται ἐτι μείζων, εὐδοκίαντος τοῦ Βασιλέως μας ν' ἀναθέσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πολιτικοῦ Του γραφείου εἰς τὴν πεφωτισμένην καὶ συνετὴν διάνοιαν τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ μας κ. Διονυσίου Π. Στεφάνου, πρώην Ὑπουργοῦ. Ἡ Ζάκυνθος ἐπὶ τῇ διττῇ ταύτῃ τιμῇ δικαίως σεμνονομένη καὶ πανηγυρίζουσα εὐχεται, ἵνα τὰ ἐπίλεκτα τέκνα τῆς εἴτε ὡς Μέντορες παρὰ τοῖς Ἄναξιν, εἴτε ὡς Ὑπουργοὶ ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν ἐκαστοτε Κυβερνήσεων, εἴτε ὡς Ποιμενάρχαι, ἢ Ἐπιστήμονες ἢ ὅπωςδήποτε ἐπωφελῶς δρῶντα, τιμῶσι πάντοτε τὸ ὄνομά τῆς, κήρυκες οὕτω, ὅτι τῶν ἀνὰ τὴν ὑψηλὴν πεφημισμένων κίλλονων τῆς προέχουσιν αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ πνευματικὰ ἐν γένει χαρίσματα τῶν κατοίκων τῆς. — **Ἀναπληρωματικὴ ἢ ἐκλογὴ.** Ἡμέρα πρὸς ἐκλογὴν νέου βουλευτοῦ ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος κ. Δ. Στεφάνου, ὠρίσθη ἡ 22α Μαρτίου, ἥτοι ἡ Κυριακὴ τῶν Βατῶν. — **Μνημόσυνον** συγκινητικώτατον ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν Ἰταλῶν, πρωτοβουλία τοῦ αἰδ. ἀρχιερ. τεποτηρητοῦ κ. δὸν Π. Παλαμάρη καὶ τοῦ ἐνταῦθα προξ. πράκτορος τῆς Ἰταλίας κ. Ἀντωνίου Ριζόττου, ἐτελέσθη κατ' αὐτὰς ἐν τῷ Καθολικῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Μάρκου, εἰς δ' προσκληθέντες παρέστησαν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν Διονύσιος, ὁ Παν. Ἡγούμενος Στροβάδων κ. Δ. Παπαδάτος, ὁ αἰδὸς Ἐφημ. τῆς Μητροπόλεως κ. Ὁμηρος Περάτης, ὁ ἐλλ. ἱεροδιάκονος κ. Ν. Κοντονῆς, ἅπαντες αἱ ἐγγχώριοι Ἀρχαὶ καὶ τὸ Προξεν. Σώμα. — **Ἀφένοντο** ἐκ Καλκιδων καὶ Πιτρῶν ἡ εὐγενεστάτη καὶ ἐλλόγιμος Κυρία Ἰωάννα Σ. Δομενεγίνη μετὰ τῆς εὐπαιδέτου κόρης τῆς δ)δος Ἀγνῆς καὶ ἐξ Ἀθηνῶν αἱ ἀδ. κ. Ἀλ. Ρώμας πρ. Ὑπουργός καὶ Οὐμ. Σερπέρης. — **Ἀπόκρυψος.** Νεκρὰ ἦτο ἡ κίνησις καθ' ὅλην τὴν πρῶτην ἑβδομάδα τῶν Ἀποκρυψῶν, ἐνεκα τῆς ἀστασίας τοῦ κήρυ. Ὁ κήρυξ φαίνεται βελτιωθείς. — **Θεατρικαί.** Προχθὲς ἐληξάν αἱ παραστάσεις τοῦ ὑπὸ τὴν διακριμένην κλλιτεχνίδα κ. Κυβέλην Ἀδριανοῦ λαμπροῦ δραματι-

κοῦ θιάσου, ὁ ὁποῖος τοσαύτως ἀγαθὰς ἐντυπώσεις κατέλιπεν εἰς τὴν κοινωνίαν μας καὶ ὁ ὁποῖος μᾶς παρέσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐντυφώσωμεν εἰς τὰ δύο θεατρικὰ ἀριστουργήματα τοῦ ἐγκρίτου λογίου μας κ. Γρηγ. Ξενοπούλου «ΦΩΤΕΙΝ ἢ ΣΑΝΤΡΗ» καὶ «ΣΤΕΛΛΑ ΒΙΟΛΑΝΤΗ». — **Θναί.** Ἐκ τῆς χορείας τῶν ἐναρέτων συμπολιτῶν μας, οἵοιποῖσι πρότυπα προβάλλονται εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, διεγράφη κατ' αὐτὰς γηραία καὶ πολυσέβαστος φυσιογνομία, ὁ ἀείμνηστος **Πορφύριος Κονίδης**, ἀγιογράφος. Τὴν εἰδῆσιν τοῦ θανάτου τουμία γενικὴ ἠκολούθησεν ἐκδήλωσις θλίψεως διὰ τὸν **Χρήστον Πολίτην**, διὰ τὸν **Καλὸν Πατέρα** καὶ οἱ **Κογενεῖαρχην**, ἀξιοθέντα νὰ ἴδῃ τοὺς ἀγῶνας τοῦ ὑπὲρ τῆς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν διαπλάσεως τῶν δύο ὄντως σεμνωμάτων τέκνων του μετὰ θριάμβου σεφομένου. Ἡ κηδεὶα τοῦ πολυκλαύστου συμπολίτου μας ἐτελέσθη ἐν ἐξαιρετικῇ μεγαλοπρεπείᾳ, ἐπικηδεῖον δ' ἐξεφώνησεν ὁ εὐπαιδευτος φίλος κ. Ν. Ι. Λεονταρίτης, ὃν ἐν ἄλλῃ στήλῃ δημοσιεύομεν. † Τὸν σεβαστὸν οἶκον τοῦ τετιμημένου συμπολίτου μας κ. Ἀναστασίου Ε. Κόμ. Λούντζη αἰφνιδία καὶ ἀνήμετος ἐπληξε συμφορά, ἀποθανούσης, κατόπιν συγκοπῆς, τῆς πολυφιλήτου συζύγου του, τῆς καθ' ὅλα χαριτωμένης δεσποίνης **Κυριακῆς Α. Λούντζης** ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας. Ἡ ἐκλιπούσα ὁλήστου μνήμης δεσποινα ἦτο ἐκ τῶν μᾶλλον ἀξιοσεβάστων φυσιογνομίων τοῦ παρ' ἡμῖν γυναικείου κόσμου, πᾶσαν τὴν μέριμναν αὐτῆς καὶ στοργὴν συγκεντροῦσα ἐν τῇ λατρείᾳ σεβαστοῦ συζύγου καὶ περιλημένων τέκνων καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ πάντοτε ἐργαζομένη. Συμμεριζόμεθα τῆς θλίψεως καὶ τῶν δακρύων τοῦ ἐντίμου φίλου καὶ τῶν ἀξιοτ. ἀδελφῶν τῆς εἰς Κύριον μεταστάσης εὐχόμενοι αἰώνιαν τὴν μνήμην. — Συλλυπούμεθα τὴν σεβαστὴν οἰογένειαν τοῦ ἀξιοτ. συμπολίτου μας κ. Διον. Α. Κοκκίνη διὰ τὴν σκληρὰν δοκιμασίαν τὴν ὅποιαν ὑπέστη, ἀποθανόντος ὀλίγας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ ὥρας τοῦ χαριτωμένου τέκνου τοῦ **Ἀνδρέου**. — **Μελετισσοκομικὴ Ἐταιρεία** συνόστη κατ' αὐτὰς ἤς τὸ κεφάλαιον ἀνέρχεται εἰς δραχ. 15.000 διαιρουμένης εἰς 300 μετοχὰς ἐκ δραχ. 50 ἐκάστη. Ἐκ τῶν κυριωτέρων μετοχῶν τυγχάνουν οἱ κ. κ. Δ. Π. Στουπάθης, Α. Κοργιανίτης, (Ι. Σ. Παπαδάτος, Π. Τσιλιμίγκρης, Ν. Παπαδάτος, Ἰ. Α. Λεονταράκης. Ἰ. Δ. Λεονταράκης, καὶ ἄλλοι. Συγχαίρομεν εὐλικρινῶς τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν Ἐταιρίαν φιλοπροόδους συμπολίτας μας. — **Ἀφίξεις, Ὑπουργοῦ.** Μετὰ βεβαιότητος φέρεται ὅτι ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος ἀφικνεῖται ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργός μας κ. Κ. Α. Λομβάρδος, ὅτε θέλει ὑποδείξει καὶ τὸν ὑποψήφιον τοῦ κόμματός του εἰς τὸ ἀντίθετον κόμμα ἐκτιθεμένου αὐτοῦ τοῦ ἡγέτου τοῦ κ. Ἀλ. Σ. Ρώμα. — **Aviso** Τὸ παραιτηθὲν κατ' αὐτὰς ἀτοπον ἢ μᾶλλον ἀδίκημα τῆς κατασχέσεως ἄρτου ἀρίστης ποιότητος καὶ καλῶς ἐψημμένου ἐκ τοῦ μικροῦ ἀρτοποιοῦ Ἀναστασίου Δενδρινοῦ, πιστεύομεν ὅτι δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ διὰ νὰ μὴ ἀνγκισθῶμεν καὶ πάλιν νὰ μεταβῶμεν αὐτοπροσώπως καὶ ἐπιδείξωμεν τὸν κατασχθέντα ἄρτον εἰς τοὺς κ. κ. Νομόρχην, Εἰσαγγελέα καὶ δύο ἱατροὺς καὶ ἐνεργήσωμεν προαίτιον. — **Εὐχρηστίστον.** Ἀναρωσάντες, σὺν Θεῷ, ἐκ τῆς το- λμημέρου ἀσθενείας μα, εὐχαριστοῦμεν δημοσίᾳ πάντας τοὺς εὐγενεῶς ἐνδιαφερόντας ἐπὶ τῇ ἀντι- κατ' αὐτῆν.